

מונולוג של זהבה פרבשטיין, אמה של אביה פפושדו

ה אם זוהי הפעם האחרונה שלי פה? כנראה. כבר שנה לא ביקרנו פה. מאז היי שבעה, לא ירדתי בביתה של אביה, לא יכולה להיכנס. האם זהו ביקור־פרידה? בשבילי — זה קשה, זה איום. זה יותר מדי קרוב. זה נראה בלתי־אפשרי. הייתי שותפה עם אביה על כל צעד ושעל, בקשר לכל פרט בתיכנון המלון הזה. הייתי כלי־כך קרובה לבנותי. פפו היה, לפעמים, שואל את אביה: "מה יש לך לדבר כל־כך הרבה עם אמא שלך?" הוא היה קצת מקנא.

אומרת "הרוס"? זה נשמע נורא. אני לא רוצה שיהרסו מלון שנקרא על שם אביה! אני מתכוונת לבקש מהמצרים שישי מרו את השם של אביה, שלא ישנו את שם המלון. פפו ביקש זאת עוד לפני שנים. השם אביה — זוהי המצאה שלי. נכון שזהו שם מיוחד. שכבתי בבית החולים אחרי שילדתי אותה. זאת היתה בתי השנייה. רציתי מאוד להנציח את השם של אבא שלי. שמו היה אברהם. הוא כבר לא היה בין החיים כשהיא נולדה.

נולדו לי ארבעה ילדים: שושנה, אביה, יעל והאחרון היה בן. הוא מת בגיל 4 מרלקת קרוס־המות. אביה ושושנה נהרגו לפני שש שנים. אני אשה סגורה מאוד. אינני נוהגת לספר מעשיות, לשתף. למרתי שאם את רוצה שאנשים יתרחקו ממך — תתחילי לספר להם את כל הצרות שלך... לימדו אותי שיש לשמור את הצרות שלך לעצמך. מאז האטון, דימעה אחת לא ראו יורדת ממני. לא דיברתי עם אף־אחד על מה שעובר עלי. אביה היתה ידועה. במשך חודשים

קודם לכן היא ניהלה את מלון הסלע האדום. אביה מעולם לא למדה מלונאות. מה למדה? כלום. היתה לה רק בגרות. היה לה הכל טיבעי: היו לה יחסי באמת! זה לא מפני שהמדובר בבתי. היא היתה נוסעת לכנסים בכל רחבי העולם. כלי־כך התפעלו ממנה: היא כל־כך הצליחה שם! היו לה יחסים נהדרים איתי. לא היה דבר — מטוב ועד רע — שלא סיפרה לי. תמיד נהגתי לומר לה: "חברות זה חברות, אבל אמא זה אמא!"

"אביקש מהמצרים שישמרו על השם של אביה!"

כשהתחילה להצליח, היתה נוסעת הרבה לחו"ל, אבל תמיד־תמיד נפרדה ממני. פעם אפילו טילפנה ממנל־התעופה, ברגע האחרון. כבר קראו לה למטוס, אבל היא אמרה: "אמא, איך אני יכולה לעלות למטוס מבלי להיפרד?" ההצעה של אריאל שרון, להרוס את המלון, לא להשאירו למצרים? מה זאת *יוסף מירז'י. ניסה של אביה. עלה לדירת אשתו כדי לדון אותה. כש"אביה ניסתה להציל את אחותה, נהרגה גם היא. מירז'י התאבד. המיקרה אירע באוקטובר 1982. בפומבאות ברחוב ה' אוניברסיטה בתל־אביב.

לפתע נכנס לי "אביה" — האבא שלה. זה נראה כאילו הכל קרה אתמול, אבל זה קרה לפני שש שנים, שש שנים אחרי שזה קרה — רצינו לבוא למלון ולא רצינו לבוא. תמיד יצאנו מפה חולים. כשאביה היתה חיה, היתה לה וילה נהדרת באילת. לשם היינו באים המון. מאז לא רכנו שם. בעלי ואני גרים בעפולה. שני בתי הקולנוע שם — קולרון וחן — היו שלנו. בעלי הוא מהגרס במיקצועו. אביה היא שלחצה עליו לסגור את העסק, שלא יעבוד קשה כל־כך. כשנישאתי לבעלי ב־1937, הוא היה

אחד הקבלנים הגדולים ביותר בחיפה. אני ממוצא רוסי, מרוסיה־הלבנה. הגעתי ארצה כחלוצה. בעלי בנה או עבדו האנגלים.

כתבו עליה בעיתונים. מה שכואב לי זה שלא זכתה. פפו אמר עליה, באיוו הודמנות, שהיתה כמו משה רבנו: עברה, עברה, ולא זכתה להיכנס.

ביחד עם כל ההצלחה, היא ידעה איך להתנהג עם בעלה. פפו היה בעלה השני, והיא היתה אשתו השנייה. אביה היתה הקמע שלו,

אביה

מאז האטון, דימעה אחת לא ראו יורדת ממני...

יקותיאל וזהבה פרבשטיין, השבוע בטאבה, נראה שזו הפעם האחרונה שלי פה...

"אשה נורא חזקה!"

ר לובי של מלון "אביה-סונטה" הפך, לקראת ליל־שבת, למי־צעד ראוותני: נגדים נוצצים בשלל צבעים, פנים מרוחים בצבעים נוצצים עוד יותר — מין קירקס של כל מי שהגיעו להיפרד מטאבה, או מי שהגיעו להתחכך במי שבאו להיפרד מטאבה. לפתע הסב מישהו את תשומת־ליביו לזוג קשיש, שישב בשקט. השניים היו לבושים בפשטות, לא על פי שום צו־אופנה, ולא עוררו סקרנות מיוחדת. הייתי מאבדת עניין, לו לא הוסיפו: "אלה הם האמא והאבא של אביה, שבאו להיפרד מהמלון..."

זהבה ויקותיאל פרבשטיין הם הניגוד המוחלט למה ש"אביה-סונטה" אמור לסמלל. מושגים כמו "להיזרק", "להיות IN", בוודאי אינם אומרים להם מאומה. הם מתגוררים בעפולה ושם התמודדו עם הכאב שלהם, עת כל מיני דוגמניות־צמרת וספריות־צמרת הפכו את חלומה של בתם לאבקי־כוכבים.

זהבה פרבשטיין מגדירה עצמה כ"אשה נורא חזקה". היא אשה נאה, תרבותית, בעלת עיני־תכלת. מבלי שתעיד על עצמה ככזאת, ניכר בה שהיא אשה עצורה, המחזיקה עצמה בכל הכוח, שלא להשתפק, שלא להראות רגשות. בכל זאת הרגישה בצורך חריג לדבר. אולי בגלל העיתוי ההיסטורי, אולי בגלל סיבות אחרות. השיחה זרמה מייד. מכיוון שהרגשתי שהיא מעדיפה לשוחח איתי לבד, החלטנו שנמשיך לשוחח למחרת בבוקר.

בעוד שרישום האסונות שפקדו את בני־הזוג ניכר אצל הבעל, דיברה זהבה בפשטות על שתי בנותיה הבכורות, שנהרגו ברצח המשולש שעורר לפני שש שנים תדהמה במדינה, ועל בנה הצעיר שנפטר מרלקת קרוס־המות. היא שלפה מתיקה — תיק לא־אופנתי שציבעו דהוי — תמונות של שושנה, בתה הבכירה, שנחרגה באותו אסון, של ילדיה של שושנה.

"היו לי שתי תמונות של אביה", הסבירה, "אבל נתתי אותן עכשיו ליעל (הבת הצעירה, המנהלת את החנויות המלון). היא ביקשה..."

את הכל פירטה בלי כל גילוי רגשני, ולא לשם הפירסום. כשהצעתי לה להתראיין, שאלה: "אבל בשביל מה זה טוב?" אחר־כך התראיינה, פשוט מפני שרצתה לדבר, ולא מפני שקיבלה איזו החלטה הרתי־גורל.

את האשה המיוחדת הזאת לא כל־כך עניין המתרחש מסביב. היא לא הסיטה מבט לעבר המפורסמים ששוטטו במקום. לא פגשתי אותה באחת ממיסעדות המלון, ולא על חוף־הים. גם לא שמעתי ממנה הצהרות דראמטיות בקשר להתפתחויות המוליטיות. משהזכרתי את הצהרותיהם הקיצוניות של יצחק מודעי ואריאל שרון בקשר לעתידיה של טאבה, צחקקה צחוק מריר והביטה בי, כאילו שאלה: "כן, אבל מה זה כבר ישנה לי?"

זהו הביקור האחרון שלה ושל בעלה במקום העצום זיכרונות מבתם: "אנחנו נוסעים ממה ביום הראשון או השני: טסים לשדה־דוב, ומשם ניקח טקסי או אוטובוס חזרה לעפולה!"